Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Το Ημέρωμα της Στρίγκλας»

Με πολλές αυτοσχέδιες, σκηνοθετικές παρεμβάσεις, έστω και εκ του αντιθέτου, ο Γ. Κακλέας σκιαγράφησε ζωντανό τον Σαίξπηρ

Στο «Ημέρωμα της Στρίγκλας» δεν είναι τόσο ο στίχος του Σαίξπηρ που έχει μεγάλη βαρύτητα, συγκριτικά με άλλα έργα του, όσο ο τρόπος που χειρίζεται το συγκεκριμένο θέμα των διαπροσωπικών σχέσεων σε μία κοινωνία με πατριαρχική δομή και φυσικά με βάση το ιστορικό πλαίσιο της εποχής του.

Πρόκειται για μία ευφυέστατη σύλληψη. Με τις τεχνικές του μασκαρέματος, της φάρσας, του θεάτρου μέσα στο θέατρο, των κωμικών επεισοδίων όπου δεν λείπουν τα στοιχεία της παρεξήγησης που εντείνουν το γέλιο, ο Σαίξπηρ καθρεφτίζει τις νόρμες, τους υποκριτικούς κώδικες συμπεριφοράς που διέπουν την πατριαρχικά δομημένη κοινωνία της εποχής του μέσα στην οποία ο έρωτας φυλακίζεται από περιττά «μη» και «πρέπει». Ενας ζυγός που βαραίνει και τα δύο φύλα θέτοντάς τα σε παράταξη μάχης.

Ημέρεψε ο Πετρούκιος τη δύστροπη Κατερίνα χρησιμοποιώντας τις τεχνικές της; Ή μήπως εκείνη ερωτευμένη και «παγιδευμένη» σ' ένα κοινωνικό πλαίσιο με θεσμούς και αξίες που δεν μπορούσε ν' ανατρέψει, φάνηκε επιφανειακά ότι συμμορφώθηκε και υποτάχθηκε στο συγκεκριμένο σύστημα αξιών ενώ στην ουσία υιοθέτησε τους κώδικες συμπεριφοράς και υποκρισίας που το διέπουν και άρχισε να το αποδυναμώνει εκ των έσω;

Στο Ηρώδειο με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας ο Γ. Κακλέας στον πρόλογο του έργου έβαλε μια παρέα underground ενώ ο ηθοποιός που υποδυόταν αρχικά τον Λέρα έγινε ο Πετρούκιος αντί να συνεχίσει να είναι θεατής της παράστασης των θεατρίνων. Σιδεριές, ένας ψηλός πύργος περιστρεφόμενος με παράθυρα, πόρτες, ανοίγματα (πολύ καλό το σκηνικό του Α. Βέττα). Την παρακμιακή underground εικόνα διαδέχεται η κωμωδία των θεατρίνων όπου οι ηθοποιοί ντυμένοι σε μοντέρνα γραμμή (κοστ. Αντ. Βολανάκης) στην υφή της σάτιρας, έπαιζαν με φανταχτερά, πολύχρωμα, καρικατουρίστικα κοστούμια.

Ο σκηνοθέτης τονίζει την υπάρχουσα στο έργο επιβεβλημένη υποκρισία στις σχέσεις των δύο φύλων υπογραμμίζοντας επιτυχημένα το σατιρικό στοιχείο και εντείνοντας το γέλιο με ιταλικά ερωτικά τραγούδια '60s – '70s (μουσ. Επιμέλεια Ιακ. Δρόσος). Πολύ καλοί οι φωτισμοί του Σ. Μπιρμπίλη. Χρωμάτισαν την ατμόσφαιρα και το κλίμα του έργου. Η μετάφραση του Ερ. Μπελιέ ατόνησε υπό την πίεση των σκηνοθετικών παρεμβάσεων στη δομή της παράστσης.

Ακομψο και αχρείαστο το δέλεαρ της γυμνής Μπιάνκας. Εξοχος Πετρούκιος ο Τ. Γιαννόπουλος. Πειστικότατη «Στρίγκλα» η Β. Πεφάνη. Μία παράσταση με πολύ καλές ερμηνείες από όλους ανεξαιρέτως τους ηθοποιούς που έκαναν τους ρόλους τους ξεχωριστούς και ευδιάκριτους. Μέσα από επιτυχείς και ανεπιτυχείς σκηνοθετικές παρεμβάσεις είδαμε έναν ζωντανό Σαίξπηρ.